

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/181/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1717203528
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1717203528.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Milana Chalupku a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci žalobkyne: Y. F., W.. XX.XX.XXXX, F. U. L., C. X, zast. Miroslavom Struhárom, nar. 10.12.1978, bytom v Šali, Hollého 1846/26, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 06. marca 2019 č.k.: 8C/28/2017-199, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej žalobe vyhovujúcej časti p o t v r d z u j e.
Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/Rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.025 eur, vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2/Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 39, § 53c, § 451 ods. 2, § 458 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 191 ods. 1, § 151 ods. 1 CSP, § 9 ods. 2, 7, § 9 ods. 8, § 11 ods. 1, § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a vecne tým, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 17.05.2017 domáhala, aby súd určil: i) spotrebiteľské zmluvy č. XXXXXXXXXX, Č.. XXXXXXXXXX, XXXXXXXXXX medzi žalobcom a žalovaným za neplatné z dôvodu neprijateľných zmluvných dojednaní pre rozpor s ustanoveniami Občianskeho zákonníka (Dohoda o poskytovaní služieb), ii) že úvery zo spotrebiteľskej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným sú bezúročné a bez poplatkov, iii) žalovaný je povinný vydať žalobkyni zo spotrebiteľskej zmluvy bezdôvodné obohatenie vo výške 1.748,16 Eur, iv) žalovaný je povinný vyplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- Eur poštovou poukážkou na jeho adresu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

3/Pokiaľ išlo o žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia zo zmlúv, ktoré sú z dôvodu absencie zákonom vymedzených náležitostí podľa názoru žalobkyne bezúročné a bez poplatkov, žalobkyňa žiadala od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie zo zmluvy č. 803401029 zo dňa 15.03.2011 vo výške 680 eur, zo zmluvy č. XXXXXXXXXX vo výške 345 Eur.

4/Žalovaný mal za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo, nakoľko nárok žalobkyne zo zmluvy č. 803401029 je premlčaný v celom rozsahu dňa 15.10.2014 (t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty), ktorá začala plynúť dňa 15.10.2012, kedy žalobkyňa poukázala na účet žalovaného splátku nad rámec sumy istiny. Nárok žalobkyne zo zmluvy č. XXXXXXXXXX sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 09.07.2017- t.j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 07.07.2015, kedy žalobkyňa poukázala na účet žalovaného splátku nad rámec sumy istiny. Súd s poukazom na zásadu hospodárnosti konania primárne skúmal, či skutočne došlo k premlčaniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1

Občianskeho zákonníka rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo, (pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/301/2011 zo dňa 4.7.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018). Žalobkyňa uviedla, že nadobudla vedomosť o tom, kto sa na jej úkor obohatil, až v priebehu roka 2016 v auguste v súvislosti s uverejnením rozhodnutí týkajúcich sa žalovaného na stránke MS SR. Žalobkyňa svoje tvrdenie ohľadne nadobudnutia vedomosti nijako nepreukázala, tvrdenia žalobkyne považoval súd len v rovine hypotetickej. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje vždy tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky (t.j. žalobkyňa); ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. Súd mal za to, že tvrdenie žalovaného, že nárok žalobkyne je premlčaný a to z dôvodu, že úver č. XXXXXXXXXX splatila žalobkyňa nad rámec istiny dňa 15.10.2012 nemal súd za preukázaný, nakoľko žalovaný nepredložil súdu žiadnu listinu, resp. konkrétny výpis splátok z ktorej by vyplývalo, kedy žalobkyňa na účet žalovaného poukázala finančné prostriedky, tak ako tvrdí. Žalobkyňa predložila súdu výpis o úhradách k zmluve č. XXXXXXXXXX z ktorého vyplýva, že žalobkyňa uhradila dňa 02.05.2014 sumu 53 eur, dňa 03.06.2014 sumu 53 eur, dňa 23.06.2014 sumu 53 eur, dňa 18.07.2014 sumu 53 eur, dňa 27.08.2014 sumu 53 eur, spolu uhradila 265 eur, kde v danom výpise je uvedené zostáva uhradiť 265 eur. Žalobkyňa predložila žiadosť o vykonanie zrážok zo mzdy zo dňa 01.06.2015 z ktorej vyplýva, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorila dňa 05.03.2014 Dohodu o zrážkach zo mzdy. V danej žiadosti žalovaný uviedol, že súčet neuhradenej istiny, úroky z omeškania je v celkovej výške 374,90 eur. Žalovaný listom Žiadosť o úhradu úrokov z omeškania zo dňa 12.11.2015 zamestnávateľovi žalobkyne uviedol, že dňa 09.11.2015 žalovanému bola uhradená istina úveru spolu s poplatkom a žalobkyňa je povinná uhradiť úroky z omeškania 115,71 eur. Zamestnávateľ žalobkyne ohľadne splatenia úveru uviedol, že žalobkyňa na zmluvu č. XXXXXXXXXX vykonal zrážky zo mzdy od 01.06.2015 do 31.10.2015 v sume 374,90 eur, od 01.11.2015 do 30.04.2015 v sume 115,71 eur.

5/Súd prvej inštancie vo vzťahu k uvedenému právnomu záveru odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018, ktorý sa zaoberal aj touto otázkou a potvrdil už v predchádzajúcom období dovolacím súdom formulovaný právny názor, podľa ktorého to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil okamihom, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie - t.j. v tomto prípade po tom, ako sa riadne oboznámil so zmluvou, pričom tento okamih je nutné posunúť do času kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 OZ vo vzťahu k predchádzajúcemu výkladu totiž v prípade realizovaných čiastkových úhrad zo strany žalobkyne plynie od každej jednotlivej splátky po dátume pripísania čerpanej istiny pôžičky na účet žalovaného. Pre začiatok plynutia subjektívnej (a i objektívnej) premlčacej doby je totiž rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo, t.j. kedy boli realizované platby v prospech žalovaného. Žalobkyňa podala žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 17.05.2017 právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí najneskôr za tri roky odo dňa, keď k nemu došlo (objektívna premlčacia doba). Z uvedených dôvodov je teda podľa názoru súdu nesporné, že platby ktoré boli realizované na zmluvu č. XXXXXXXXXX v prospech žalovaného pred dátumom 17.05.2014 premlčacia doba uplynula, ide o platbu zo dňa 02.05.2014 v sume 53 Eur a platby, ktoré boli vykonané po 17.05.2014 premlčané nie sú. Žalobkyňa taktiež preukázala, že jej boli vykonané zrážky zo mzdy zo zmluvy č. XXXXXXXXXX od 01.06.2015 do 31.10.2015 v sume 374,90 Eur, suma 115,71 Eur bola zrážaná od 01.11.2015 do 30.04.2016. Žalobkyňa preukázala, že jej taktiež zamestnávateľ vykonával zrážky zo mzdy aj zo zmluvy č. XXXXXXXXXX od 1.01.2016 do 30.09.2016 v sume 516,96 Eur. A preto nárok žalobkyne zo zmluvy č. XXXXXXXXXX resp. u platieb, ktoré boli vykonané pred dátumom 17.05.2014 premlčacia doba uplynula, a platby, ktoré žalobkyňa vykonala po dátume 17.05.2014, premlčané nie sú. Súd vo vzťahu k priznaniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vykonal súdny prieskum zmluvy, kde skúmal, či zmluva obsahovala všetky náležitosti predpísané zákonom, ktorých absencia by mohla mať za následok bezúročnosť a bez poplatkovosť zmluvy. Aj keď zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, je zrejmé, že predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou. Na žalobkyňu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a zákona č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov, na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru.

6/Dňa 05.03.2014 medzi účastníkmi konania bola uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX. Z uvedenej zmluvy bolo zistené, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 300 Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala uhradiť žalovanému v lehote do 08.01.2015 spolu s celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom v sume 230 Eur, z ktorých suma 132,12 Eur predstavovala administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a úrok v sume 91,28 Eur. V zmluve bol uvedený úrok v sadzbe 39,15% ročne a RPMN v sadzbe 97,96%, výška priemernej RPMN bola uvedená 44,79%. Celkovo sa žalobkyňa v zmysle zmluvy zaviazala uhradiť žalovanému sumu 530 Eur. Z tlačiva štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemerná RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere z 05.03.2014 súd zistil, že údaje v uvedenom tlačive sa stotožňujú s údajmi v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, čo do výšky poskytnutého úveru 530 Eur, čiastky úroku v sume 97,88 Eur, administratívneho poplatku v sume 132,12 Eur. Zároveň v tlačive bol uvedený údaj, že spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku jednou splátkou, pričom doba trvania zmluvy o úvere je 11 mesiacov, RPMN bola uvedená v sadzbe 97,96 %. Z Dohody o plnení v splátkach k zmluve č. XXXXXXXXXX ako i Splátkového kalendára k zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 05.03.2014 vyplýva, že medzi účastníkmi v zmysle Dohody o plnení v splátkach došlo k dohode o zmene Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 05.03.2014 tak, že žalobkyňa sa zaviazala uhradiť celkovú čiastku (poskytnutý úver, úrok, administratívne náklady) v sume 530 Eur uhradiť v 10 mesačných splátkach po 53 Eur vždy k 8. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 08.04.2014.

7/Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že ide o tzv. typovú zmluvu, teda zmluvu vrátane jej všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú vopred pripravené žalovaným, bez účasti druhej strany - spotrebiteľa, pre vopred neurčený, široký okruh spotrebiteľov, pričom konkrétny spotrebiteľ nemá právo zásadným spôsobom do nej zasahovať a prípadne meniť jej podmienky, okrem výšky úveru, prípadne výšky splátok a doby splatnosti. Ide o formulár zmluvy s jednotlivými vopred pripravenými kolónkami, kde sa vypĺňajú potrebné údaje. Žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver. Ide o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov vo forme úveru. Na základe uvedeného vyplýva, že takáto zmluva musí spĺňať okrem všeobecných náležitostí i náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Absencia niektorých má za následok to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda bez akéhokoľvek navýšenia, len v hodnote poskytnutej služby, teda výšky spotrebiteľského úveru. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských zmluvách musí spĺňať i Dohoda o plnení v splátkach, ktorej predmetom má byť zmena ustanovení uzavretej úverovej zmluvy. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobkyni ako dlžníčke bol na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 05.03.2014 poskytnutý zo strany žalovaného ako veriteľa spotrebiteľský úver vo výške 300 Eur, za ktorý zaplatila spolu 645 Eur. Z listinných dôkazov vyplýva, že žalobkyňa za poskytnutý úver č. XXXXXXXXXX zaplatila sumu 530 eur, čo nebolo medzi stranami sporné, nakoľko aj sám žalovaný listom zo dňa 04.01.2017 (č.l. 42 v spise) uviedol, že zmluvu eviduje ako uhradenú. K administratívne poplatku za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy v sume 132,12 Eur súd poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Prešov č.k. 11C/42/2012-46 zo dňa 13.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/219/2013-91 zo dňa 21.08.2014 a Okresného súdu Humenné sp. zn. 21C 123/2014 zo dňa 8.10.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. ICo 2/2015 zo dňa 11.3.2015, v ktorých bola zmluvná podmienka v úverovej zmluve s obdobným znením týkajúcim sa neprimeranej odplaty za náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, v dôsledku čoho bol žalovaný podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný zdržať sa používania takejto podmienky v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi.

8/Zároveň súd prvej inštancie mal za to, že poplatok vo výške 132,12 Eur ako administratívny poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy je ako špecifikácia nákladov neurčitá a teda neumožňujúca podrobiť uvedené dojednanie zmluvnej kontrole z hľadiska prijateľnosti dohodnutej zmluvnej podmienky. Základnou podmienkou platnosti právneho úkonu vyžadovanou ustanovením § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je jeho určitosť. Nedostatok určitosti spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zároveň Zmluva o úvere a všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú listiny formulárové, používané žalovaným pri uzatváraní úverových zmlúv s množstvom ďalších spotrebiteľov. Na predtlačенých tlačivách sa menia len údaje o spotrebiteľoch a výške poskytnutého úveru. A preto výška nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy mala byť v zásade rovnaká a nie meniť sa v závislosti od

výšky poskytnutého úveru. Ak žalovaný výšku týchto nákladov odvádza od výšky úveru, je zrejme, že týmto dojednaním len sledoval ďalšie navýšenie odplaty za poskytnutie úveru s cieľom vyhnúť sa kontrole jej primeranosti, čo rozhodne nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Súd považoval uvedenie výšky RPMN v sadzbe 97,96 % v Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 05.03.2014 za zavádzajúce s prihliadnutím na skutočnosť, že v rovnaký deň bola uzavretá medzi účastníkmi Dohoda o plnení v splátkach, kde vôbec nebola uvedená výška RPMN pri poskytnutej sume, dodatočných nákladoch, počte a výške splátok. Správna hodnota RPMN pre daný spotrebiteľský úver sa podľa prepočtu pohybuje na úrovni 287,78%. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že výška RPMN uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere je vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke, nakoľko v predmetnej zmluve nebol určený presný dátum splátky, ale doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru ku dňu 08.01.2015. Súd uvedené vyhodnotil ako zavádzanie spotrebiteľa a obchádzanie uvedenia reálnej výšky RPMN v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, keď RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber toho najvýhodnejšieho úveru. V Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 05.03.2014, ktorá v časti splatnosti bola zmenená Dohodou o plnení v splátkach, je uvedená len celková výška splátky a nie je z nej zrejme, aká suma z uvedenej splátky je započítaná na istinu, úroky a iné poplatky.

9/Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 05.03.2014 neobsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j), k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, preto úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na zavádzajúci údaj RPMN a konkrétne chýbajúce údaje v úverovej zmluve a vyššie uvádzané dôvody, súd zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi účastníkmi považoval za platnú, avšak poskytnutý úver považoval podľa ustanovenia § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. V dôsledku toho, že zmluva je považovaná za bezúročnú a bez poplatku, žalovaný nemá právny nárok na žiaden úrok a ani poplatky plynúce z tejto úverovej zmluvy, a tak plnenie nad rámec istiny je majetkovým prospěchom získaným plnením bez právneho dôvodu - bezdôvodným obohatením. Žalobkyňa tak ako dlžník mala zaplatiť žalovanému ako veriteľovi len istinu úveru, t.j. 300 Eur, a preto rozdiel medzi istinou s reálne zaplatenou sumou 645 Eur, ktorý je žalovanou sumou 345 Eur tvorí bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne, nakoľko tá plnila, čo nebola povinná. Pre úplnosť súd uviedol, že úver je bezúročný a bez poplatkov, ak súd zistí, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v ods. 2 § 9 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože citovaný zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok (náležitostí písomnej zmluvy) vymenovaných v ust. § 9 ods. 2, aby úver bolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

10/Súd podrobil kontrole aj zmluvu č. XXXXXXXXXX zo dňa 04.10.2011 uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným. Z uvedenej zmluvy bolo zistené, že žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 700 Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala uhradiť žalovanému v lehote do 03.11.2011, kde v zmluve je uvedené, že žalobkyňa zaplatí veriteľovi zvýšenú sumu o príslušný poplatok vo výške 680 Eur, t.j. celkovo zaplatí čiastku 1380 Eur, počnúc dňom v 12 mesačných splátkach po 115 eur, počnúc dňom 03.11.2011. Dlžník - žalobkyňa prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania. Žalobkyňa v žiadosti o úver zo dňa 04.10.2011 žiadala žalovaného o poskytnutie úveru vo výške 700 Eur, kde v žiadosti uviedla, že je riadne zamestnaná, mesačný príjem má 430 Eur, priateľ 372 Eur, taktiež uviedla, že má splátky ďalších úverov vo výške 43 eur. Zmluvné strany podpísali Dodatok k zmluve o úver dňa 04.10.2011, kde žalobkyňa vyhlásila, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 700 Eur použije na „náklady spojené s dochádzkou za prácou“. Na základe vyhlásenia žalobkyne mal súd prvej inštancie za to, že aj keď je v ust. o úverovej zmluve začiarknuté políčko, že úver sa poskytuje na výkon zamestnania, z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že žalobkyňi bol úver výslovne poskytnutý na tento účel, so zreteľom na skutočnosť, že v dodatku k zmluve bolo uvedené, že sa použije „na náklady spojené s dochádzkou za prácou“, kde súd považoval uzavretie dodatku za účelové konanie žalovaného v snahe vyhnúť sa aplikácii zák. č. 129/2010 Z.z. ako aj ust. § 52 a nasi. OZ. Z uvedených dôvodov súd mal za to, že žalobkyňa pri uzatváraní a plnení zmluvy bola spotrebiteľom, nakoľko ju uzatvárala ako fyzická osoba, na úhradu svojich osobných potrieb. Od dlžníka ako spotrebiteľa nie je dobre možné pri podpisovaní takýchto úverových zmlúv vyžadovať vedomosť o tom, aké právne následky môže mať pre neho podpísanie vopred vyhotoveného formulárového vyhlásenia, týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov, ktoré sa navyše nachádza v časti, kde vyžadovaný podpis spotrebiteľa evokuje jeho súhlas s výškou poskytnutého úveru a výškou jednotlivých splátok. Nemôže

preto ani predpokladať, že si svoje postavenie môže takýmto vyhlásením zhoršiť, preto je nevyhnutné účel použitia poskytnutia finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska. Takýto postup veriteľa možno považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti v spotrebiteľskej zmluve a za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 1 zák. o ochrane spotrebiteľa, ako aj za zakázané konanie v zmysle § 9 ods. 7 zák. č. 129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Bola jej zo strany žalovaného vnútená zmluva o úvere uzavretá v zmysle § 262 ods. 1 Obeh. zák., ktorá svojou povahou a účelom vylučovala použitie zákona o spotrebiteľských úveroch. Samotná skutočnosť, že právna úprava explicitne nelimituje výšku poplatku neznamena, že žalovaný je oprávnený požadovať jeho zaplatenie v ľubovoľnej výške. Dojednanie o poplatku podlieha prieskumu vo svetle princípu dobrých mravov, civilnoprávnej úžery a v neposlednom rade prieskumu podľa § 53 OZ. Žalobkyňa ako spotrebiteľ nebola s jeho podstatou oboznámená, poplatok nie je náležite špecifikovaný a viaže sa na bližšie neurčené náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Podstatou administratívneho poplatku je pridanie bližšie nešpecifikovaných a nijako nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Poplatok vo výške presahujúcej polovicu sumy poskytnutého úveru nemôže ani pri najlepšej vôli predstavovať výdavky spojené s administratívnou činnosťou. Úprava poskytnutia finančných prostriedkov bola zahrnutá do zmluvy, ktorej povaha a účel umožnili obídienie zákona o spotrebiteľských úveroch, v predmetnej Zmluve boli použité podmienky, ktoré vylúčili aplikáciu ust. zák. vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery a ktoré ako rozhodné právo k spotrebiteľskej zmluve stanovovali Obch. zák., čím bol porušený zákaz vyplývajúci z § 9 ods. 7 a 8 zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/10 Z. z. Následkom tohto konania bola spotrebiteľom predložená Zmluva, v ktorej chýbali náležitosti ako úroková sadzba spotrebiteľského úveru, ročná percentuálna miera nákladov, priemerná RPMN, a preto celý úver je bezúročný a bez poplatkov. V dôsledku toho, že zmluva je považovaná za bezúročnú a bez poplatku, žalovaný nemá právny nárok na žiaden úrok a ani poplatky plynúce z tejto úverovej zmluvy, a tak plnenie nad rámec istiny je majetkovým prospěchom získaným plnením bez právneho dôvodu - bezdôvodným obohatením. Žalobkyňa tak ako dlžník mala zaplatiť žalovanému ako veriteľovi len istinu úveru, t.j. 700 Eur, a preto rozdiel medzi istinou s reálne zaplatenou sumou 1380 Eur, ktorý je žalovanou sumou 680 Eur tvorí bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne, nakoľko tá plnila, čo nebola povinná.

11/Súd žalobu zamietol v časti primeraného finančného zadosťučinenia uplatneného vo výške 1 000,- Eur ako satisfakciu morálnej a majetkovej ujmy žalobkyne. Primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. by malo predstavovať určitú satisfakciu za iniciovanie a vedenie sporu, ktorá presahuje náhradu nákladov (trov) konania, ako aj pomernú sankciu voči porušiteľovi, a to najmä vtedy, ak žalobcovi porušiteľ spôsobil útrapy, ktoré nie sú inak majetkovo nahraditeľné. Jedná sa teda o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo 652/2001 z 18. 10. 2001). Samotná preukázaná skutočnosť neuvedenia zákonných náležitostí v zmluve a vloženia neprijateľných podmienok v nej nestačí pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tento nárok nevyplýva automaticky zo zákona. Má satisfakčnú povahu. Jeho účelom je vyrovnať narušenú rovnováhu v postavení toho, kto právo porušil a dotknutej osoby - spotrebiteľa (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1397/2014 zo dňa 22. 02. 2016). Súd má za to, že hoci žalovaný porušil práva žalobkyne - spotrebiteľa, v danom prípade mu vzniknutá majetková ujma (bezdôvodné obohatenie) bola týmto rozsudkom priznaná. Vznik konkrétnej morálnej ujmy žalobkyňa netvrdila, preto satisfakcia v podobe poskytnutia finančného zadosťučinenia spočívajúceho na úvahe súdu v tomto prípade nebola priznaná. Zároveň k uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

12/Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že zo zmluvy, alebo zmluvných podmienok nevyplýva, že by si žalovaný splnil svoju povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobkyne splácať spotrebiteľský úver. Nie je zrejmé, že by si žalovaný overoval bonitu žalobkyne, nakoľko už aj v žiadosti o úver z 04.10.2011 vyplýva, že žalobkyňa má splátky iných úverov vo výške 43 Eur. Nebola zisťovaná výška výdavkov žalobkyne za účelom, či bude schopná úver splácať. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zisťovateľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez

akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Žalovaný aj napriek tomu, že musel mať vedomosť, že žalobkyňa má uzavretú so žalovaným zmluvu č. XXXXXXXXXX dňa 04.10.2011, uzavrel so žalobkyňou následne ďalšie dve zmluvy dňa 05.03.2014 a dňa 23.06.2014. Na základe toho súd konštatoval, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona a preto nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.).

13/Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalovaný odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a ďalej tým, že zmluva č. 1 bola uzavretá podľa ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). V zmysle ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka má Zmluva č. 1 povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná, nakoľko právne vzťahy medzi Žalobcom a Žalovaným, s prihliadnutím na charakter Zmluvy č. 1 nespadá pod spotrebiteľskú právnu úpravu zakotvenú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaný má za to, že skutočnosť, že Zmluva č. 1 má povahu formulárovej (adhéznej) zmluvy ešte samo o sebe nevytvára predpoklad, že Zmluvu č. 1 je potrebné posudzovať ako spotrebiteľskú. Pod pojmom formulárová zmluva je potrebné rozumieť zmluvu, ktorú používa dodávateľ, resp. podnikateľ v dvoch a viacerých prípadoch a zväčša je vopred pripravená. Uvedený postup je súčasťou bežnej podnikateľskej praxe a má za účel zjednodušiť kontraktačný proces, a to aj pri uzavieraní zmlúv medzi podnikateľmi navzájom. Z uvedeného vyplýva, že formulárová zmluva môže byť právnym dôvodom vzniku absolútneho obchodu (zmluvy o úvere). Ďalej žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa v Zmluve č. X výslovne prehlásila a svoje vyhlásenie potvrdila osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú jej poskytnuté na účely výkonu zamestnania. Ak by Žalobkyňa nebrala úver na účely výkonu zamestnania, tak prehlásenie, že finančné prostriedky sú jej poskytnuté na výkon zamestnania by nikdy neurobila a nepripojila by k takémuto prehláseniu svoj podpis. V Zmluve č. X a Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru Žalobkyňa zároveň vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Žalovanému navyše z platnej legislatívy nevyplýva žiadna povinnosť následne po uzavretí Zmluvy č. 1 a poskytnutí úveru skúmať, na čo boli dlžníkom peňažné prostriedky v skutočnosti použité. V tomto smere žalovaný poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 18CoE/313/2016-47 zo dňa 31.05.2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/975/2015. Žalovaný v súvislosti so zmluvou č. X a X uviedol, že ak žalobkyňa v prípade, že po podpise Zmluvy č. X a Zmluvy č. X nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mala právo odstúpiť od Zmluvy č. X a Zmluvy č. X bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo Žalobkyňa nevyužila, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasila s obsahom Zmluvy č. X a Zmluvy č. X a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. Žalovaný je toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. Žalobkyňa bola podľa žalovaného pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostatočne oboznámená s výškou RPMN a s výškou úrokovej sadzby a nemala k nim žiadne výhrady a na znak toho zmluvu o spotrebiteľskom úvere podpísala. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane dohody o plnení v splátkach uzatvorenej v súvislosti so Zmluvou č. 2 a Zmluvou č. 3. Každá splátka bola prednostne započítavaná na istinu, až potom na poplatok a úroky. Podľa názoru Žalovaného dohodnutá výška nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. dobrými mravmi, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že Žalovaný poskytuje úvery z vlastných zdrojov, nevyžaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru, vzhľadom na podmienky, za ktorých Žalovaný poskytol úver Žalobkyni (poskytovanie úveru na adrese trvalého alebo prechodného bydliska Žalobcu) a s ohľadom na ďalšie obchodné riziko Žalovaného. Žalovaný má za to, že uzavreté zmluvy spĺňajú všetky náležitosti právneho úkonu v zmysle ust. § 37 zákona č. 40/1964 Zb. a žalobca sa nemôže domáhať neplatnosti právneho úkonu z dôvodu nedostatku vážnosti.

14/K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. K zmluve č. 803401029 žalobkyňa uvádza, že je nepochybné, že ide o spotrebiteľský vzťah, na ktorý sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa poukazuje na to, že zmluva č. 1 predstavuje formulárový typ zmluvy, kde do obsahu

zmluvy zahrnul aj také ustanovenia, o ktoré žalobkyňa nemala záujem. V rámci svojho vyjadrenia žalobkyňa poukazuje na rozhodnutie NS SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/84/2011 z 26.05.2011, uznesenie Krajského súdu v Prešove z 26.05.2011 sp. zn. 6Co/84/2011. Ohľadom zmluvy č. X sa žalobkyňa odvoláva na skutočnosti svedčiace o porušovaní § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a aj § 7 ods. 1 a 2 zákona o ochrane spotrebiteľov a § 8 ods. 1 písm. a) a d) zákona o ochrane spotrebiteľov. Porušovanie sa týkalo spôsobu poskytovania informácií spoločnosťou Pohotovosť pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľovi, keďže pred samotným uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú spotrebiteľovi predložené dva návrhy, ktorými sú „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“ a „Dohoda o plnení v splátkach“. Zmluva o spotrebiteľskom úvere predpokladá, že spotrebiteľ splatí celkovú sumu poskytnutého úveru jednou splátkou do termínu konečnej splatnosti. Súbežne novačná dohoda o plnení v splátkach, ktorú spotrebiteľ uzatvára so spoločnosťou Pohotovosť bezprostredne popri zmluve o spotrebiteľskom úvere a ktorá mení spôsob splatenia úveru, predpokladá pravidelné mesačné splátky tak, že doba splácania zodpovedá približne dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom však spotrebiteľ je povinný časť úveru splatiť skôr. Po takejto novácii je pre spotrebiteľa úver menej výhodný, čo sa prejaví aj v zmene ročnej percentuálnej miere nákladov, avšak spotrebiteľovi nie sú vopred poskytnuté informácie v štandardizovanej forme. Pritom novačná dohoda o plnení v splátkach je nakoncipovaná tak, že rozložením (rozčlenením) splácania celkovej sumy úveru na časť úveru splatnú skôr a zostávajúcej sumy úveru do pravidelných splátok sa nemení celková suma úveru, v dôsledku čoho sa priemerný spotrebiteľ môže mylne domnievať, že sa nemení ani výhodnosť úveru. Spoločnosť Pohotovosť si v súvislosti so zmenou (nováciou) zmluvy o spotrebiteľskom úvere (prostredníctvom uzavretia dohody o plnení v splátkach) voči spotrebiteľovi neplní povinnosť poskytnúť v dostatočnom časovom predstihu informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Takéto konanie spoločnosti Pohotovosť vo vzťahu k spotrebiteľovi je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, môže viesť spotrebiteľa do omylu v otázke výhodnosti spotrebiteľského úveru a spôsobiť, že spotrebiteľ uzavrie zmluvu, ktorú by inak z dôvodu jej menšej výhodnosti neuzavrel. Takýmto konaním sú naplnené znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania alebo opomenutia podľa ustanovení § 7 ods. 1 a 2 a § 8 ods. 1 písm. a) a d) zákona o ochrane spotrebiteľov. V rámci rozsiahleho vyjadrenia žalobkyňa opätovne zhŕňa svoje doterajšie námietky a postoje, pričom sa pridrižiava svojich skorších vyjadrení a právnych názorov.

15/K vyjadreniu žalobkyne sa žalovaný nevyjadril.

16/Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a podľa § 378 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné.

17/Z vykonaného dokazovania má odvolací súd za preukázané, že strany sporu medzi sebou uzavreli spotrebiteľské zmluvy č. XXXXXXXXXX, Č.. XXXXXXXXXX, Č.. XXXXXXXXXX, keď pri ich uzavretí žalovaný vystupoval v pozícii dodávateľa a žalobkyňa ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Treba pritom zdôrazniť, že spotrebiteľské normy sú kogentnými právnymi normami, ktoré teda nie je možné zmeniť ani dohodou zmluvných strán. Okrem toho sú normy spotrebiteľského práva špeciálnymi ustanoveniami aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku a tu sa stále uplatní právna zásada, že sa použije špeciálna právna úprava pred všeobecnou, t.j. *lex specialis derogat lex generalis*. Na spotrebiteľské právne vzťahy sa vždy aplikujú spotrebiteľské právne normy, a preto sa vždy použijú ustanovenia o spotrebiteľskom práve a ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v jeho prospech, a to bez ohľadu na to podľa akých zákonov bola spotrebiteľská zmluva uzavretá a bez ohľadu na to, či došlo k tzv. voľbe práva podľa § 262 ods. 1 Obch. zák. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, alebo či sa jedná o tzv. absolútny obchod podľa § 261 ods. 3 Obch. zák. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>> Preto tu právne nemá význam ani skutočnosť, že zmluva je tzv. absolútnym obchodom podliehajúcim režimu Obchodného zákonníka, alebo že došlo k tzv. voľbe Obchodného zákonníka medzi zmluvnými stranami. Právny režim záväzku, ktorého účastníkom je spotrebiteľ a ktorý má svoj základ v Obchodnom zákonníku sa riadi výhradne právnym režimom Občianskeho zákonníka. Celý právny režim sa tak bude spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka a jediné čo je regulované Obchodným zákonníkom je právny základ záväzku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/87/2017 zo dňa 14.09.2017 (V preskúmanom prípade nemá dovolací súd dôvod spochybňovať názor žalobcu, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka. Zároveň je však potrebné mať na zreteli, že úverová zmluva vykazuje aj znaky spotrebiteľskej zmluvy. Povaha tejto právnej veci ako spotrebiteľskej sa nemohla zmeniť v dôsledku postúpenia pohľadávky. Súdna prax považuje obdobné právne vzťahy vzhľadom na

vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne (spotrebiteľské) vzťahy. Účastníkmi týchto vzťahov sú obchodník (poskytujúci úver v rámci svojho predmetu činnosti) a spotrebiteľ (ktorý prijíma úver na svoju osobnú spotrebu); ide tu teda o typické občianskoprávne vzťahy. Vzhľadom na to je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, bola (aj z hľadiska premlčania, dĺžky premlčacej doby a jej plynutia) aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Správnosť aplikácie občianskoprávnej premlčacej doby - dokonca aj v absolútnych obchodoch majúcich zároveň spotrebiteľský charakter - z ústavnoprávneho hľadiska nespochybnil ani ústavný súd (viď napríklad uznesenie ústavného súdu z 19. júna 2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013).

18/Rovnako sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že aj keď žalobkyňa deklarovala pri podpise úverovej zmluvy, že úver použije na výkon zamestnania, z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by skutočne na daný účel bol úver žalobkyni poskytnutý.

19/Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v žalovaným napadnutej časti, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

20/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

21/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).